

HC

FARAONI

FRÝŠTEJN

A ALJAŠKÝ DÉMON

JOSEF J. NOVOTNÝ

● ■ **pointa**

HC Faraoni Frýštejn a aljašský démon

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Josef J. Novotný
HC Faraoni Frýštejn a aljašský démon – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HC Faraoni Frýštejn a aljašský démon
Josef J. Novotný

HC
FARAONI
FRÝŠTEJN
A ALJAŠKÝ DÉMON

JOSEF J. NOVOTNY

● ■ pointa

2022

Alence a Vojtovi.

Děkuji všem, kteří mě inspirovali a povzbuzovali.

KAPITOLA I

DÉMON PŘICHÁZÍ

Byl čtvrtek, pozdě večer, když jsem se po silnici třetí třídy vracel zpět do Frýštejna. Slunce již zapadlo a na prokřehlé hlině okolo pangejtů se ve světle reflektorů mého auta blýskaly namrzlé trsy trávy. Tady v Českém ráji se zima hlásí o něco dříve a vrcholy podzimu bývají studenější a nevrlejší, než je tomu třeba jinde. Na Jizerky sice nemáme, ale okolí Frýštejna je pověstné trochu blátivějším deštivějším klimatem. Frýštejn je jako město originál.

Nepřemýšlel jsem o tom, co na mě doma čeká. Jel jsem na autopilota. Jak říkám, normální podvečer, návrat z pivovaru a pak trénink, vlastně nic překvapujícího.

Po včerejším výjezdu do Nové Paky jsme měli mít volno, ale protože jsme zase prohráli, tak za trest přišel trénink nařízený naším kápem Šupalem. Porážka byla hořká o to více, jelikož byl státní svátek a přišlo víc lidí, aby se kochalo výhrou domácích, kteří se díky tomu vzdálili v tabulce bezpečně před nás. Příímý souboj o předposlední místo dopadl prachbídne, pět fíků během první třetiny a už se prakticky dohrávalo. Jsme na sestup, což dokazuje tabulka po včerejším dvanáctém kole. Je to skutečně nelichotivý pohled na naše dosavadní působení v sezóně 2020/2021, 2. hokejové ligy – skupina Střed.

	Tým	Z	V	VP	PP	P	Skóre	Body
1	HK Obří Beroun	13	9	3	0	1	70:30	33
2	HC Mega stavby Mělník	13	9	1	1	2	61:36	30
3	HC Nero Auto Moto Neratovice	11	8	0	2	1	53:26	26
4	HK Maniacs Turnov	12	6	1	1	4	54:44	21
5	HC Horalové Jablonec	12	6	0	1	5	47:42	19
6	HC Varani Česká Lípa	12	3	2	0	7	32:55	13
7	HC Černošice Devils	12	4	0	0	8	39:47	12
8	1. HC UKA Nová Paka	12	3	0	2	7	37:55	11
9	HC Faraoni Frýštejn	12	0	0	0	12	26:79	0

Takže místo odpočinku, další dril. Začne se přednáškou o tom, jací jsme lemplové, jací darebáci, jaké mizery to zplodil místní hokej. Jsme prý pro smích už i pro celostátní média, která rozebírají třetí nejvyšší soutěž jen sporadicky. Šupal nařídí bazény od modré po modrou, přihrávky na červenou a bránění jednoho na dva a další klasická cvičení, kterých začínám mít plné zuby. Nic nového, absolutně žádná inovace. Nač by se Šupal také namáhal, podle něj neumíme ani základy, ani pořádně bruslit, natožpak vymýšlet nějakou taktiku.

Stalo se tak přesně do puntíku, jen s tím rozdílem, že nám bylo oznámeno, že se k týmu připojí již tuto sobotu na domácím utkání s Berounem nová posila. Bylo to při nástupu na rozbruslení, Šupal se významně díval mým směrem a prohodil něco o „popelnicích a smetišti dějin.“ Na tuto zjevnou provokaci jsem reagoval loknutím z láhve a mocným odplivnutím nedaleko jeho bruslí, čehož si Šupal všimnul, zle se ušklíbl a nařídil mi sto kliků ve výstroji přímo na ledě, což je pro brankáře ohromná bžunda. Přestože byl Šupal povětšinou hrubý a tvrdý, nebyl vůči mně zákeřný.

Abyste pochopili náš vztah, tak je to na delší vyprávění; více se k tomu dostanu později. Pro začátek vám bude stačit to, že mně je čtyřicet a Šupalovi třicet pět. Jsme místní odchovanci a oba jsme hráli za áčko. On jako osmnáctiletý sbíral první minuty mezi dospělými. Před zápasem na rozbruslení posbíral do kyblíku puky a já jako mazák v kabině dával najevo, že je dobře, že už ty puky nemusím uklízet já. Šupal šel pak do světa, jezdil po seminářích

v Kanadě a Americe, jako hráč s tím seknul a před šesti lety si splnil sen a udělal si áčko trenérskou licenci. Takže jsme se znovu potkali tady ve Frýštejně a tentokrát ve vsutku rozdílné roli.

~

Třénink byl ten večer vyčerpávající. I takoví borci, kteří dokážou dvacet, pětadvacet minut na zápas, toho měli plné kecky. Jindra Čihák si musel zapálit cigaretu, což je u něj nezvyk, protože vždycky potahuje kouř jen a pouze z nejkvalitnějších doutníků z Nikaraguy. Dnes se však nechal slyšet, že tentokrát potřebuje rychle nikotin do krve. Na parkovišti našťvaně mrsknul báglem do sajdkáry. Osedlal svoji obří černou motorku z půlmilionového města Milwaukee a s rachotivým burácením vyrazil směrem Semínova Lhota o osmdesáti obyvatelích. S Jindrou většinou kecáme, pronášíme cestou na parkoviště nějaké ty vtípky, ale dneska neměl náladu se pomalu ani osprchovat. Všichni se očividně těšili domů do hajan. Cestou ze staďaku jsem na parkovišti viděl nejen Jindru, ale i Hovado. Tak si skutečně nechává říkat náš asistent kapitána, Jonáš Cilbar. Hovado Jonáš mi podal ruku skautským způsobem, vytkl mi pár puků, co jsem si dovolil chytit, a pronesl něco o tom, jestli se těším, až budu hrát s legendou. Vyvalil jsem oči. On se podivil, že neposlouchám v práci rádio. Já mu řekl, že mě tohle ruší, že nepracuji ve skladu. On se ušklíbl, a že já jsem ten „kancelářskej“.

„No nic,“ řekl, „tak v sobotu ráno na rozbruslení!“ A zamával mi, když jsem nastoupil do mého zánovního kombíku.

~

Od stadionu to mám jen pár minut přes sídliště a pak dvě křižovatky do kopečka k lesům. Tam na mě čeká ulice o pěti barácích, kde žije má rodina a čtyři více či méně otravní sousedé, pár divokých prasat mezi stromy, ježci, liška, veverka a pár kun na půdách.

Popelnici jsem vytáhl před branku, protože popeláři k nám jezdí v pátek. Přestože jsem byl unavený jako kůň, na tuhle drobnost jsem si dokázal vzpomenout. Nicméně jsem začal postupně pochybovat

o každodennosti a rutině, kterou čtvrtek přinášel. Například galeje na tréninku, nevrlá nálada trenéra k mé maličkosti, Čihák zničený, že nedokázal pomalu ani nakopnout fichtla, a Cilbarova hovadská poznámka ohledně nové akvizice. Čert to vem, i kdyby to byla největší hvězda na světě, tak nám nepomůže. Ve Frýštejně nikdy nebyl problém... co se týče kvantity. Tady bylo hráčů z okolních vesnic vždy habaděj, prakticky nikdo z žádné dálavy. Cosi smrdutého jest v království frýštejnském, ale to si nechám na jindy.

Na to, že se tento čtvrtek absolutně vymykal všemu, co jsem kdy zažil, co si čtvrtky jako rutinu pamatuji, mě upozornil již u vstupních dveří pohled po naší předsíni. Jak asi má reagovat čtrnáct let ženatý chlap, když najde obří pánské boty, u kterých si je naprosto jistý, že nejsou jeho? Tam přímo přede mnou rozhozené provokativně uprostřed.

Afekt stranou, tady nejsme v Americe. Neběžel jsem hned pro brokovnici, nevyšlapal schody po dvou a nevtrhl do ložnice, kde bych moji Lidušku našel v objetí nějakého neznámého šviháka. Tady jste ve Frýštejně, kde hlavním tématem dne je ztracená slepice a ne dvojnásobná vražda žárlivým manželem. Takže jsem sice neklidně, ale přitom dostatečně přičetně šel do kuchyně, otevřel ledničku a zjistil, že večeri si neohřeji, protože není co. Za to jsem tam našel otevřenou láhev žitné kanadské whisky, což je podobně neobvyklý předmět v naší domácnosti jako o téměř dvě čísla větší pánské boty u mě v předsíni. Všichni v domě už spí a já jsem plný otázek. Láhev si obdivně prohlížím, když v tu ránu jsem se lekl tak, že jsem ji téměř pustil na zem a málem se roztříštila po celé kuchyni. Někdo tady zachrápal, jak když se rozsype glitterbox na zátky ve skladu. To se ostatně stalo ve středu a ta rána byla slyšet snad až v Turnově. Nový řidič vozíku, který k nám přišel přes úřad práce, to zvoral hned první den v práci, chudák.

Že by si šel k nám schrupnout? Tchán to být nemohl, ten sice nosí tenisky rozdílného čísla než já, ale nepije whisky, tchyně by mu to nikdy nedovolila. Kamarádky mojí pubertální dcery možná whisky už pijí, ale nenosí Kolodějovy boty. Téměř nikdo jiný k nám nechodí

přespat. Pod rouškou tmy jsem se dobelhal do obývacího pokoje, kde spala moje žena na gauči. Byla oblečená a opile také nevypadala. Pořád nechápu, kdo teda...

Zase! Zase někdo zachrápal, až se otřásalo sklo ve vitríně obývací stěny. Tentokrát už jdu najisto. Jako v pohádce o třech medvědech utíkám do patra ke dveřím naší ložnice. Někdo mi snědl večeři, spí u nás v posteli a za odměnu přitáhl polovypitou žitovku. Rozrazím dveře a stisknu tlačítko. Světlo mi odhalilo, že někdo fakt spí v mé posteli, ale není to medvěd, i když ho postavou připomíná. Chvilí nechápavě zírám do tváře spícího pobudy, abych záhy v ní rozeznal poměrně dost známou osobnost. To je právě na tom to nejzvláštnější. Já hned poznal, o koho jde!

~

„Lído, co dělá Gary Roddington, v naší posteli?“ byla má první slova namísto obvyklého pozdravu, kterým se ve čtvrtek, či v jakýkoliv jiný den se ženou zdravíme. Ta otázka působí o tolik bizarněji, že mé dětské já by skákalo nadšením po střeše, kdyby k nám na návštěvu přijela hvězda zámožských hokejových kluzišť. Nikdo jiný než sám Roddington, vítěz Stanley Cupu, který má na chlupatém prsteníčku prsten dokazující ono slavné vítězství. Hvězda New Yorku, která si podmanila sportovní média. Tisíce žen snilo o tom, že se ráno probudí vedle císaře všech kluzišť, který míval luxusní bydlení v New Yorku, v Kodani, v Moskvě a všude po světě, kde působil.

~

Gary Jay Roddington, rodák z aljžského Anchorage, byl kdysi superstar mládežnického hokeje, draftovaný na prvním místě a reprezentoval USA na juniorském šampionátu osmnáctek, dvacítek a pak vyhrál olympijský turnaj, kam se dostal jako náhradní brankář.

Postupně dočista zblblnul a sex, drogy, rokenrol způsobily, že jej z NHL doslova vyrazili. Pak si našel práci v Rusku. Tam se usadil v Mytišči a tam to také dotáhl daleko, do finále play-off. Dostal dokonce ocenění pro nejlepšího brankáře ligy. Pokud měl v Americe

k sexu, drogám a pařbám příležitostí pomálu, v zemi neomezených možností a ztrát se rozjel naplno. Celým světem obletěly obrázky Roddingtona, jak šňupe koks z podprsenek sličných striptérek. Nahý obcovał s pohárem v bazénu na zahradě spoluhráče a nakonec zdemolovał superdrahý automobil, který rozšmelcovał o zeď. Rusko snese hodně, ale evidentně ne Roddingtona, který se zase pakoval a odstěhoval se žrát puky do Německa. Tam měl také skvělá čísla, ale tentokrát se proslavil jiným skandálem. V rozhovoru sice tvrdil, že tou pravicí jen opile mával na taxi, ale očití svědkové měli názor jinačí. Obzvláště v Německu, kde jsou na taková témata citliví. Znovu si balil bágł a šel chytat do nejvyšší dánské ligy.

Co jsem tehdy četl, tak také vyhrál ligu, ale zase měl nějaký průser – prý se porval s pasákem, protože nechtěl zaplatit. Poslední, co jsem slyšel, bylo, že je k mání na trhu a že si angažmá na tuto sezónu teprve hledá.

~

Teď ležel v mé manželské posteli, chrápal jak dělo a smrděl jak krabicákem nacucaný bezďák. Moje žena příběhla nahoru v županu a začala mi tam něco honem říkat, ale já ji nevnímal. Gary Jay Roddington je u nás doma a ve mně to vyvolává prudkou reakci šíleně se mísících pocitů. Zatímco moje mladé já je nadšené, moje současné já je zmatené a zuří. Jsem hladový, unavený a zítra mě čeká další večerní trénink.

„Prosím tě, zopakuj mi to ještě jednou, já tě nevnímal,“ zatřepal jsem hlavou, když mě Lída odtáhla z ložnice, kde za mnou zhasla. Jako v transu mě odvedla dolů do kuchyně a namazala mi topinku česnekem. Mimoděk mi nalila kanadskou whisky do duritky a já to do sebe bezděky koptul. Otřásl jsem se. Byla odporná.

~

Abych to zkrátil, moje Liduška se k tomu dostala jako slepý k hokejce. Má drahá polovička je učitelkou na místní základní škole a učí zde mládež jazyku Shakespearovu. Stalo se, že našemu dra-

hému vedení klubu vybuchl překladatel angličtiny, který měl přijet, a narychlo se sháněl někdo na záskok. Bc. Pavel Oves, majitel klubu, zvedl telefon a přes ředitele si vyžádal Lidušku, protože ode mě věděl, že učí angličtinu. Nebohá Liduška do telefonu protestovala, že má teď čtvrtou A a jestli to nejde odložit. Oves nabídl honorář jako pěkný přivýdělek, a že má s dětmi místo výuky přijít před stadion. Prý že to bude praktická hodina.

Liduška neochotně dětem nařídila, že se mají obléknout, a šlo se na nedaleký zimák. Naštěstí to byla poslední hodina dne a děti by pak šly rovnou domů.

Můj drahoušek dorazil na místo a nemohl věřit svým očím. Strakatý bizár v kombinaci s nevkusem byl děsivý. U rozblácené cesty na parkovišti stál půltucet reportérů i s kameramanem. Zimou se tam třásly tři prokřehlé dívčiny v děsných šněrovačkách, které snad někdo koupil v sexshopu pro štětky. Jedna dívčina měla víc piercingu a tetování než obličej, druhá se pod nánosem černého gotického make-upu tvářila jak boží neštěstí a té poslední z korzetu čouhala pneumatika. Zlí jazykové tvrdí, že měla nadváhu, ale protože Liduška děvče znala, tušila, že ji jako jednu z mnoha obětí svého chtiče zpracoval Jonáš – to hovado. Při pomýšlení, že takový divous vychovává nějaké děti, se nelze divit, že vznikla pověstná norská sociálka.

Otřásl jsem se během jejího vyprávění odporem, stejně jako ty nebohé prokřehlé holky, co tam vážně stály v těch porno kostýmech. Jedno děvče mělo chléb, druhé sůl a „špekáček“ měl na podtácu jakýsi odporně páchnoucí alkohol, který na uvítanou strkal Lidušce do packy majitel Oves, bodrý jak jedle o Vánocích. Když k tomu přičichla, zjistila, že to byla nějaká forma domácí borovičky. Sotva se Oves otočil zpět ke starostovi, nepozorovaně alkohol za sebe vychrstla. Bohužel tím ohodila děvče s piercingem. Lída se celá rudá začala překotně omlouvat dívce, ze které čišela zloba, kapal alkohol a ze tváře se jí smýval make-up. Lída tušila, že to dívčinka taky dělá pro peníze, protože nikdo soudný by tohle nepodstupoval zadarmo.

Když se Oves otočil zpátky, vytáhl z kapsy Františka Palackého, kterého vrazil Lidušce do druhé ruky.

O kus dál stála cimbálovka tentokrát již oděna v pravých krojích, ne jako v těch hrůzách, které musely strpět místní roztleskávačky. Někoho z dechovky duchapřítomně napadlo se občerstvit borovičkou, které bylo víc než dost – prý na zahřátí – ale já si myslím, že spíš na zahnání nudy z čekání. Děti se už také nudily, a buď zlobily, anebo nadávaly, že je bolí nožičky. Původně očekávaný příjezd v deset hodin se posunul o čtvrt hodinku. Prý akademickou, jak vtipně poznamenal radní pro sport a vzdělání, Mgr. Čáp. Ze čtvrt hodinky se stala půlhodinka – prý ani Churchill nechodil nikam včas. Když už to byla hodinka zpoždění, tak starosta Vánek nadhodil nějaký nejapný žert o Stalinovi a jeho dochvilnosti, který vyzněl trapně i přes lehkou opilost.

Dobrá polovina z čekajících čumilů byla již řádně v ráži, stejně jako členové místního zastupitelstva, radní a starosta Frýštejna. Byly tu také měšťáci, úředníci a dobrovolní hasiči, kterým se dopřávalo snad nejvíce, a řehtali se na celé kolo. Jediný, kdo se zdál být střízlivý, byl Oves a Jarmilka z bufetu na stadionu, která venku připravovala chlebíčky pro tuto veselici. Liduška se začala vyptávat, co se děje a co má tohle všechno znamenat. Jarmilka, milá padesátnice se seschlým výrazem ve vytahané tváři, se na ni podívala jako na člověka, který nic neví, aby si pak záhy uvědomila, že moje žena skutečně neví, o co se jedná. Žádná taková velká sláva na stadionu nikdy pořádně nebyla, a to počítá výroční utkání ke sto letům hokeje ve Frýštejně, kdy přijel odehrát přátelské utkání Liberec s Mladou Boleslaví. Jarmilka ji přes všeobecný hukot a křik vylíčila, že se vítá nová slavná posila ze zahraničí a že chce klub udělat dojem. Liduška se zcela oprávněně podivila nad absencí spoluhráčů a trenérů. Na to Jarmilka nedokázala odpovědět, jen pokrčila rameny.

„Dámy a pánové, přijíždí šampion Gary Jay Roddington!“ zahulákal z plna hrdla Vánek, který se pak dávivě rozkašlal.

Cimbálovka z ničemnic začala hrát. Všichni trhnutím hlavy naměřovali svoje zraky na červený korejský sedan Kia Ceed vyrobený

v Žilině, který se hrkavě blížil ke stadionu po hlavní ulici. Kakofo-
nie přiožralého jáсотu se rozezněla ještě dřív, než běžně frýštejský
místní rozhlas ohlašuje zkoušku sirén (a ta probíhá v poledne).
Z onoho obouchaného sedanu vylezl statný pohledný mládenec,
který nemohl věřit svému zastřenému zraku. Starosta s majitelem
se nekoordinovaně vrhaly v ústrety, aby posilu přivítali. Mladý muž
se lekl a zavrával. Zadkem se složil do blátivé louže, která se na-
schvál ocitla pod dveřmi spolujezdce. Nejprve si Lída myslela, že
to byla gravitace, která nemilosrdně srazila k zemi slavného Ame-
ričana. Důvod byl však mnohem přímočařejší. Roddington už dáv-
no před slavnostním přípitkem žádný další přípitek nepotřeboval
a mocně se posilňoval už na kodaňském letišti v salónku. Zpoždě-
ní nabral ne kvůli letu nebo letovým podmínkám. Posádka letadla
měla co dělat, aby se v první třídě uklidnil, tak jej nalévala skotskou,
aby spinkal jako miminko. Na letišti mu jeho uvítací výbor, asistent
trenéra Buranič, na posilňenou přichystal meducínu v podobě žitné
whisky, díky které Roddington poznal, že Buranič přichází v míru,
a může mu tudíž důvěřovat. Hodinu a půl si cestou do Frýštejna
chvilku zdříml, což mu pomohlo alespoň na chvíli přežít svoji to-
tální ožralost.

Chudáka ho tam sbírali hodnou chvíli, při které sám Bc. Oves uk-
louzl a ustlal si vedle Roddingtona. Ten byl pořád částečně přepadlý,
částečně vylitý jak konev ze zahrady.

Po chvilce trapčení a tanečků u auta se podepřený gólman dopla-
hočil k dívkám v krojích, které nabízely sůl a chléb, čehož se Ame-
ričan nedovtíпил. Manželka, když to spatřila, přispěchala na pomoc
a bezradný Amík konečně rozzářil oči a jeho kulturní šok mírně
otupěl. Alespoň jedna přátelská duše, která brebentí jeho rodným
jazykem, se v této bohem zapomenuté postkomunistické zemi na-
šla. V ten okamžik se mezi mojí Liduškou a Američanem vytvořilo
pevné neviditelné pouto, jež začalo vysvětlováním místních oby-
čejů. Samozřejmě za doprovodu nespočtu omluv a výčitek směrem
k organizátorům celé téhle trapné seance. Později jsem se například
dozvěděl, a to při rozbruslení na jednom venkovním zápase, že se fo-

tografie v bahně válejšího majitele týmu a naší nové posily dostala na přední stránky tamního denního periodika. Ukazovali si to na celém jejich zimáku. Pak že z nás mají mít soupeři respekt, když se představitelé našeho klubu chovají jako prasátka.

Gary Roddington se tedy jal okusovati chléb zmrzlý na kámen. Vzdal to a hodil ho na zem, čímž vyvolal minimálně nezdrovílý údiv. Sůl si nasypal na chlupatou pracku, jak byl z aljašských barů slušně vychovaný a zvyklý, a očekával skleničku tequily. Do rukou mu někdo vlepil panák borovičky, tuším, že to byl náš třeslutě vtipný asistent Buranič, nebo náš stupidní starosta Vánek, a Roddington to do sebe kopnul. Zasípal a málem se skácel na zem znovu. Něco takového prý v životě ještě nepocítil. Bylo to zajímavější než ten BDSM klub na Long Islandu, kde mu téměř dvoumetrová černoška dvacetimetřovým podpatkem zkoumala zdravotní stav jeho prostaty. Borovička kombinovaná s kuchyňskou solí je asi tak podobně příjemný zážitek pro otrlé vepře jako netradiční sexuální praktiky v New Yorku. Pak došlo na focení, u kterého se Roddington tvářil opravdu zhnuseně, a protože tam všichni stáli jako tvrdé Y, chopila se opět iniciativy moje paní, která Roddingtonovi začala vysvětlovat, že po oficiálním přijetí bude podpis smlouvy, tiskovka a že se půjde do útroh zimáku. Cestou mu ukázala tribuny, led a místní bufík, ve kterém byly již připravené stoly, které se prohýbaly pod horou naservírovaného jídla. Mladý brankář na to moc nereagoval, a tak mu na kuráž cestou nahoru do kanceláří nabídli ještě jednu borovičku, kterou přijal s povděkem v tušení, že mu to spraví chuť, jak žena přeložila, prý je to do druhé nohy. Roddington to opět zase nějak podivně pochopil a myslel si, že je to nějaký místní šamanský lék na bolavé nohy, protože takhle odporně normální alkohol chutnat nemůže. Manželka znejistila, když se začal ptát na detaily smlouvy, o které moc nevěděla, a jak s hrůzou zjistila, tomu nebohému mladíkovi, který byl tak ve věku jejího nevlastního synovce, dali kopii smlouvy v češtině. Záhy se uklidnila, když to podepsal. Stačilo mu ukázat linku na podpis a trochu mu přidržovat pravačku, protože se začal mírně naklánět jak věž v Pise a hrozilo, že se zřítí ze židle na zem.

To, že to podepsal, aniž by si to přečetl, nebylo ani tolik o tom, že byl přiopilý a po letu letadlem zničený, ale proto, jak se žena dozvěděla, že má jen základní školu a moc toho v životě nepřečetl, maximálně komiksy s kačerem. Takže pologramotný brankář se nepídil po větičkách pod čarou, nebo na konci drobným písmem. Roddington to tehdy ještě netušil, ale svým podpisem zpečetil svůj hokejový osud.

Tiskovka byla naštěstí krátká a byla překládaná opět mojí ženou, která toho měla tak akorát dost a už chtěla jít domů, kde na ni čekaly naše děti. Naštěstí byly natolik vycvičené, že Laura automaticky vyzvedávala Igorka v družině a šli spolu domů. Ve Frýštejně to opravdu není dálava a cestou potkají několik checkpointů. Tím rozumějte zvědavé důchodkyně vyklánějící se z okna očumujíc okolí. Takže ve Frýštejně nemusíme mít tolik městských strážníků.

Novináři se ptali na typické věci, nic zásadního nebo objevného, a snadno se na to odpovídalo. Něco ve stylu, *je to výzva*, nebo *chci vyhrát titul mistra, máme nejvyšší ambice*. Novináře při tom zner-vožňovala brankářova řeč těla. Vždycky, když zmínil slova jako management klubu, vedení, nebo dokonce generální ředitel, kývnul hlavou směrem k Lidušce a naznačoval jim, že další otázky mohou směřovat na ni. Pak to došlo i jí. Ve všem tom zmatku přiopilému a místním pečivem ubohé kvality přiotrávenému Roddingtonovi nedostatečně představili místní honoraci, kdo je kdo v hokejových kruzích ve městě. Roddington – jak to omylem pochopil – si myslel, že klub řídí moje žena, protože jako jediná se s ním bavila a všechno mu celou dobu vysvětlovala. Tak ji považoval za „general manager“ tohohle srandaklubu. Navíc ženská ve vedení klubu je na západ od Chebu docela normální jev, takže to Roddingtona nezaskočilo.

Tiskovka skončila a šlo se hodovat do bufíku. Manželka neměla na nic pořádného chuť, jen tam tak postávala a velmi neochotně se družila s Roddingtonem, který si k ní vybuodoval jakousi náklonnost. Ne že by byla moje žena nějaká modelka. Sama říká, že má velký zadek, a já jí musím za ta léta ze zdořilosti oponovat. Řekněme si upřímně, jak později Aljašan vyprávěl, vždy chodil a spal s prvotřídními kočkami a žádná mu moc nedokázala odolat.

Moje žena je především milá, což je její přednost a zároveň slabi-
na, které zneužívali nejrůznější příbuzní, místní obejdové a šmejdi.
Zároveň neuměla říct ne a měla za to, že je neslušné lidem v nouzi
nepomáhat. Tato její vlastnost se pro mě stala později velmi rozho-
dující, jak se záhy přesvědčila také Liduška.

Roddington už toho měl dost a opravdu se motal, vesele pobruko-
val a působil všelijak, jenom ne jako posila, která má vyhrabat tým
ze suterénu druhé ligy, a dokonce dovést do první ligy. Přitočil se
k nim majitel Oves a řekl ženě, jestli by nebyla tak hodná a s Burani-
čem nevzali auto a neodvezli toho chlapa do penzionu, ať se pořádně
vyspí. Žena nebyla proti a Roddington také ne, protože se na odpor
nedokázal zmocit ani omylem. Pokusil se udělat pár rychlých kroků
na odchod, což se mu stalo osudným. Švihl sebou o stůl s chlebičky,
do kterých vši silou plácl pravačkou, a když se chtěl zvednout, tak
mu tác dunivě přistál na obličej. Po té, co na sebe strhl ubrus, který
mu měl sloužit jako taková poslední záchranná brzda, se na něj se-
sunul zbytek obložených chlebiček a chipsů. Žena a Jarmilka ho po-
stavily na zadní, oklepaly z něj vajíčka a bramborový salát s okurkou
a vykvrdlaly ho směrem ven před zimák. Děti z toho měly pozdvižení
a žena je musela předat do azylu místního bufíku, ať se tam najedí
a poprosila Jarmilku, ať se o ně postará a pošle je pak domů. Praktic-
ká část výuky anglického jazyka skončila.

„Co s nimi mám dělat?“ hulákala za ní, když s Buraničem starto-
vali auto a vyráželi směr místní penzion.

„Nevím, třeba hokej,“ mávla žena a jelo se.

Buranič, ač ateista, se nahlas modlil ke všem aztéckým, vikin-
ským a čínským bohům, ať mu ten Američan nepozvrací auto,
a žena taktéž, ať se z té noční můry probudí. Špatný sen ale pokračo-
val i poté, co dorazili do penzionu. Tam na ně čekalo nepříjemné
překvapení v podobě nepochopení u paní správcové.

„Já tady žádnou rezervaci nemám a navíc mám plno,“ hulákala
na moji ženu a Buraniče, kteří jenom překvapeně valili oči. Moje
žena je vysokoškolsky vzdělaná žena, která ještě pár švestek v ma-
kovici má, a důrazně zaprotestovala poukázáním na háčky od klíčů,

teré byly až na jeden zcela zaplněny. Zmínila též, že na parkovišti kromě jejich vozu nebylo po čtyřválcí či fichtlu ani slechu, ani vidu. To recepční a majitelku v jedné osobě ještě víc rozlítilo a jala se je hnát svinským krokem ven s koštětem v ruce. Tak tam stáli na parkovišti a koukali na sebe, pak na penzion, pak zase na sebe, pak na auto a pak zase na sebe a nedokázali vyprodukovat jedinou hlásku. Roddington se po své předchozí zkušenosti pořádně opřel zády o kapotu, aby zase neslítl na zem. Žena to nevydržela a zavolala starostovi Vánkovi. Ten se zhrozil, ale podotkl, že s tím nemá nic společného. Bukoval to prý ředitel klubu Oves. Tomu volal Buranič a jemu majitel Faraonů tvrdil, že to sice rezervoval, ale starosta jako sponzor klubu měl zaplatit zálohu.

„Takže rezervace propadla. Tady levá neví, co dělá pravá,“ vztekala se žena do nepříčetna. Asistentovi vyrvala mobil z ruky a začala na majitele hulákat, co mají jako dělat a jak si to představuje. Oves jí řekl, ať toho brankáře vezme k sobě domu Mojmir Buranič. Mojmir se začal kroutit, že žije s nemocnou maminkou, která potřebuje péči. Bc. Oves chvíli přemýšlel a pak dostal skvostný nápad. Že se tak Liduška má s Garym zadobře, proč by nešel na těch prvních pár dnů bydlet Roddington k nám. Ostatně Liduška se s ním perfektně domluví a nic mu u nás doma chybět nebude. Děti už máme velké a domek máme prý také velký. Přeci nenechá nebožáka spát pod mostem. Navíc je to v zámoří normální, když ze začátku nováček přespává u zkušenějšího spoluhráče.

~

Teď sedím v kuchyni a hltám slova z úst dívky, kterou jsem poznal před patnácti lety na zábavě v Turnově.

Na ženu jsem se zlobit nedokázal, protože, jak je hodná, nemohla toho chlapa nechat někde na parkovišti, i když jsem navrhl, ať si jde ustlat se spacákem na zimák na tribunu. Žena se na mě podívala, jak na netvora, který topí koťátka v řece, a ať se prý nechovám jako dítě. Pokynula mi směrem k sedačce, na kterou se na štorc složíme oba. Povzdechl jsem a nedopitou whisky jsem odstrčil od sebe. Zuby

jsem si vypucoval v bleskově rychlém čase. Ano, v mém kelímku jsem kromě svého modrého kartáčku objevil i nově rozbalený zelený.

Ten chlap mně sebral místo v brance, posléze také soukromí, mou postel a nakonec i kelímek na kartáček, říkal jsem si. To byla první souvislá myšlenka, kterou jsem vyplodil od příjezdu z pivovaru, mého zaměstnání.

KAPITOLA 2

EXKURZE V PIVOVARU

To, že budu vyhřívát místo na tribuně, se dalo očekávat a byl jsem s touto variantou smířený. Ve čtyřiceti letech se ode mě už nedaly očekávat zázraky a mladíček Martin Loučka mě již dávno z pozice jedničky vystrnadil. Byla to komická podívaná na nás dva jako brankářskou dvojici. Já, unavený vypelichaný bard zimních stadionů nižší kategorie, a on ve věku, kdy by mohl být mým synem. Při pohledu na jeho matinku mohu všechny ubezpečit, že ani po sudu piva bych se s ní nikde nezapomněl. Je to vyloučené. V podstatě jsem jediný chlap ve Frýštejně, o kterém mohu bezpečně tvrdit, že jeho matka se mnou nespala. No dobře, ať nežeru, tak v nedávné době ještě její manžel. Ten to s ní dělal minimálně před sedmnácti lety a tu se vzal jejich syn Martin.

Vzhledem k tomu, že se paní Martina Loučková nadstandardně dobře znala s trenérem Šupalem, tak příležitost pro jejího syna byla nasnadě. K tomu započtete, že jeho maminka jej vozila po městě vozem německé značky, který stál tolik, co byt průměrného Frýštejňáka. Pan Loučka, který sponzoroval místní hokej nemalou sumou a ve své firmě zaměstnával za mizerný plat třicítku místních domorodců, byl absolutně nejbohatším a zároveň nejméně oblíbeným obyvatelem v okrese.

Roddington tedy bude teď jednička, Martin dvojka a já leda prd.

S touhle mizernou vyhlídkou a rozlámanými zády jsem se vydal nahoru vzbudit děti, aby se chystaly do školy. Dneska mě čekal v práci relativní klídek, pozdě odpoledne trénink a rodinná večeře. Hádej,

kdo přijde, chtělo se mi hned vyřknout. K tomu navíc zítra zápas doma s Berounem! Otřásl jsem se. Přijede lídr tabulky s třiatřiceti body a sedmdesáti brankami na kontě. K notné dávce těchto branek jsme přispěli rovnoměrně já s mladochem, když jsme po pátém kole z Berouna odjížděli s debaklem 16:1. Trenér Šupal to tehdy nevydržel a šel se během třetí třetiny zavíít do autobusu. Bez pozdravu z něj vylezl až ve Frýštejně.

Děti se rozespálé trousily dolů na snídani. Lída pobíhala v noční košili a přelévala z hrníčku do hrníčku vařící černý čaj. Sedl jsem ke kuchyňskému stolu s výrazem slepice připravené na bujón. Přede mnou přistál talířek s nakrájeným tanvaldem a plátkem sýru a šunky. Do pravačky mi žena vtiskla hrníček s červenými puntíky. Vevnitř byla rozpustná arabika.

„Mohu taky dostat kafe, mami?“ ozvala se Laura, roztomile zamrkala a našpulila sytě růžové rty. Moje čtrnáctiletá dcera ví, co chce, a jednoho dne bude problém mému budoucímu zeťovi vysvětlit, jak se věci mají. Liduška rezolutně odmítla a nakvašené dceři vyhubovala, že na tohle je ještě mladá. Když Liduška Igorkovi pomáhala dávat dohromady brašnu, tak jsem hrnek s kafem nepozorovaně přistrčil k Lauře a nabídl jí, ať se napije, jestli teda chce. Snídaně jsem se nemohl ani dotknout, tak jsem si ji zabalil do ubrousku jako svačinu, a vykročil jsem směrem vstupní hala. Málem jsem se natáhl, když jsem zakopl o Roddingtonova bagančata. Rukou jsem ledabyle máchl, jako že už toho mám dost. Pak mě to trklo.

Dneska jdeme do práce, děti do školy, ale co si počít s tím teletem nahoře? Vůbec nám nezapadal do našeho itineráře. Nepřemýšleli jsme nad tím, že nám chybí host u stolu. Je půl osmé, sklizeny ze stolu a ten dobytek pořád nikde. Jak by ne, když ho nikdo nešel vzbudit.

Zahulálal jsem na Lídu, jakože co s tím. Ona mě s prosím, moc, moc prosím, požádala, abych se o něj dneska postaral já, když ona včera. Že se chudák neměl kam vrtnout, a teď asi nebude nikdo, kdo by mu udělal snídani, a že jí za chvíli začíná vyučování s pátou A. Žena strčila našim robátkům do rukou svačinku sestávající se z ta-tranky a pitíčka.

„Sraz doma v osm večer,“ vzkázala mi krátce a dala mi pusku na rozloučenou. Děti, přestože měly stejnou cestu do školy jako má žena, se hluboce styděly za to, že jdou s „pančelkou“ a samy rychle a hrdě kráčely vstříc základní škole o dobrých pár metrů náskoku před maminkou. Koukl jsem se na záda ženy mého života a litoval jsem, že jsem se kdy dal na hokej. Bouchly ve mně saze a praštil jsem s taškou do práce o práh vstupních dveří a popadl telefon. Na druhé straně drátu se ozvalo milé: „Dobré ráno, Karle, jakpak se vede?“ asistenta Mojmíra Buraniče.

Vzkázal jsem mu, ať si Garyho laskavě vyzvedne a vezme na „dobrovolný“ dopolední trénink na stadion. Mojmír se usmál (i takové věci slyšíte přes telefon) a řekl mi, že teď jsou dopoledne na stadionu krasobruslaři a odpoledne hrají čtvrtáci proti Vrchlabí. Že by to šlo přes poledne. Hajzl věděl, že já vím, že on ví, že na zimáku je program, ale nechtěl se o Roddingtona postarat. Po krátké výměně argumentů přišel Buranič s nápadem, že ať ho vezmu na exkurzi do práce.

„Bude to něco, jako přiveď své dítě do kanceláře, ale v trochu jiném provedení. Neboj, Karle, to zvládneš. Já se ti pak za to revanšuju, neboj. Slibuju!“ zvolal konejšivým lítostivým tónem a zavěsil.

Nezbývalo mi, než démona probudit. Zde se opět projevilo to, co jsem ohledně jeho pověstné životosprávy již dávno tušil. Roddington si opravdu rád dopřával dlouhý a vydatný dřímot a pouhé zvolání „budíček“ nepomohlo.

Zavolal jsem kolegovi, který normálně objednává chmel a slad, ať se podívá do systému na láhve, a pokud uvidí, že je něco potřeba doobjednat, tak aby udělal objednávku. Já mu to oplatím v pondělí. Jak – to ještě nevím – ale nějak se domluvíme. On se na druhé straně drátu zamyslel a zcela oprávněně namítl, že nejenže neví, jak se láhve objednávají, ale také že nemá moje heslo do systému. Přestože to řekl poměrně klidným a slušným tónem, mně už pomalu začínala docházet invence, nápady a trpělivost, která se od dob výchovy malých dětí pomalu vytrácela. Do telefonu jsem mu zamumlal přihlašovací údaje a vytípl ho.

Tříkrát jsem se nadechl a vydechl, otevřel okno, abych do ložnice vehnal ledový víchr z hor, který by mohl Garymu pomoci k probuzení. Vzápětí jsem si uvědomil svoji bláhovost. Pouštět ledový vítr na člověka, který pochází od polárního kruhu, je jako si stěžovat obyvatelům Kuvajtu na nesnesitelné třicetistupňové vedro.

Seběhl jsem dolů pro džber a pokropením vody ze sudu na dešťovku jsem ho probral. Voda mohla mít tak pět stupňů. Obr proloupnul oči a zamžoural. Poznal ve mně novou neznámou bytost a podal mi na pozdrav tlapu velikosti hovězí kýty. Představil se a nabídl mi, ať mu říkám Gary. Čekal jsem všechno, jenom ne tohle.

Garyho jsem dokázal dokopat do koupelny v půl deváté. Rozespaleho jsem jej nechal, ať se v klidu (dlouze) vysprchuje. Po své půlhodinové koupeli vylezl ven s tím, že došla teplá. Že si nestihl umýt vlasy, mi došlo poté, co si prohrábl hlavu, a na koberečku se objevily lupy. Nevím, co tam ten vohnout dělal, ale podařilo se mu vyplýtvat bojler, aniž by se pořádně vysprchoval. Tak jsem se posunky a mojí Czenglish zeptal. On zamrmal něco o tom, že nejdřív chtěl zahřát koupelnu, aby tam bylo teplo, a pak se začal sprchovat. Abyste pochopili, proč mi v tu chvíli začala pulzovat žilka na spánku, museli byste znát výši stočného v našem kraji.

Takže jsem Garymu naznačil, ať se oblékne a vezme si bagáž. On to pochopil tak, že se jede na trénink, když jsem ukazoval na jeho hokejky. A on mi naopak naznačil, že by se rád nejdřív najedl. Naše posunky byly najednou univerzálně pochopitelné. Opravdu obdivuhodné, jak se v nesnázích dokážeme oba nezávisle na sobě optimalizovat. K snídani si poručil ovesné vločky, což naznačil gestikulací, když jsem mu ukázal spíž. Poté, co je zdlábl, už bylo opravdu pozdě, a v tu dobu naše ranní směna běžně chodí na oběd. Milostpán se ráčil protáhnout a se sepjatýma rukama u spánku naznačil, že by si ještě dal šlofíka. Mě z toho málem trefilo. Popadl jsem ho za límec a nastrkal do auta. Pojede se na exkurzi do pivovaru. Nevěděl jsem, jak se řekne pivovar, tak jsem mu řekl anglicky pivo a dům. On to nějak zázračně pochopil, usmál se a šel se mnou nejspíše v domnění, že se před tréninkem řádně posilníme. Takže

protestoval minimálně, ba naopak, tvářil se tetelivě blaženě. Představa domečku plného piva se mu náramně zalíbila.

~

Jel jsem rychle, přiznávám možná až moc. Uháněl jsem, až jsem se sám bál, že srazím srnu, což není tak neobvyklý jev v těchto končinách. Garymu jízda přišla osvěžující. Stáhl si okénko dokořán a hltal vzduch o teplotě tři možná čtyři stupně ve stínu, ať nekecám.

Cesta do pivovaru byla kratičká, pokud nebyla nikde uzavírka. Deset minut autem, když se na to šláplo, uběhlo neuvěřitelně rychle i teď. Dorazili jsme na dvůr, kde jsem nechal auto, a pak mi došlo, že nevím, co s Garym, který to celé pozoroval a lačně nasával vůni kvašené mladiny a dalších vjemů, které jakožto starý mazák už dávno vnímám jako obyčejný smrad každodenní rutiny.

Vzal jsem ho stranou, aby ho nepřejel projíždějící vysokozdvížený vozík s vratnými láhvemi a dokvartýroval jsem jej do podnikové prodejny. Tam jsem ke svému štěstí potkal Anetku, asi pětadvacet let staré, ne zrovna brilantní, ale milé, sympatické děvče, které si tam na částečný úvazek přivydělává při škole. Dojíždí až ze Semil, chudák holka.

„Semily jsou super město odkud pocházet,“ říkávala Anetka a já jedním dechem dodával: „Ale už se pak nevracet.“

Zeptal jsem se jí, jestli má dneska hodně práce. Ona, že ano, a ukázala na prázdné a poloprázdné přepravy připravené na třídní. Já jsem jí navrhl, že jí s tím pomůžu, a ukázal jsem Garymu, ať jde dál. Gary, statný mládenec podobného věku, se líbil každé holce a Aneta nebyla žádná výjimka. Představil jsem je navzájem a Anetka vůbec nenamítala (naštěstí), protože si prý chce procvičit slovíčka. Já se ironicky zašklebil, že jí to ani na okamžik nevěřím, a nechal jsem je napospas osudu. Ať tady brigádníkovi na výpomoc řekne, co a jak. V jednu si jej vyzvednu z dětského koutku a pak vezmu do kantýny na pozdní oběd.

Cestou přes dvůr směrem ke kancelářské budově jsem si rozbalil obložený chleba se šunkou a jal se jej kousat. Když v tu ránu jsem

zaslechl zatroubení a já musel skočit kotoul jak v akčním filmu. Svačina letěla dobré dva tři metry a já si ustlal na beton. Vysokozdvížený vozík se vracel přes dvůr již bez lahví a já ho zmerčil na poslední chvíli. Postavil jsem se a k mému zklamání jsem našel obložený chleba rozházený a namočený ve studené louži.

~

Práce mi za ty dvě hodiny čistého času ubíhala rychle. Počáteční zděšení, že kolega ty lahve neobjednal, se proměnilo v první uklidnění dne, stačil jeden telefonát na linku, jak jim pacholkům jede. Prý blbě, ať nic neobjednávám, na dvoře je flašek habaděj, a že se to přes víkend stejně nestihne spotřebovat. Skladníci mi přinesli spočítané materiálové zásoby, já si to upravil v systému a všeho všudy jsem potřeboval objednat tři koše zátek na příští pátek. Mezitím dodavatel plechovek poslal email. Chtěl konečně finální design promo plechovky k příležitosti čtyři sta padesáti pěti let piva ve městě.

„Znamenitě,“ poznamenal jsem, když jsem zkontroloval ještě jednou stav klišu na skladě, a s klidným ujištěním zaklapl notebook, že se jde na oběd.

Boha jeho, něco takového je při tomto podělaném pátku značně podivné. Práce se zdála být mou situací nepoznamenaná. Někteří lidé si ji tahají domů. Dneska jsem se ujistil, že si lze tahat domov do práce. Naštěstí bez důsledků.

K mému nemilému překvapení jsem ani Garyho, ani Anetu v podnikové prodejně nenašel a usoudil jsem, že jej děvče vzalo do jídelny samo. Tam jsem také nepochodil a svačinářka mi řekla, že prý tu už byl. Prý mu chutnaly blbouny se smetanou. Jak by ne, když je sám jeden, zahudroval jsem a nakvašeně vyrazil směrem prodejna. Když tu náhle mě zarazilo nenadálé vyjeknutí, které se ozvalo z druhého konce dvora. Změnil jsem směr a šel jsem zkontrolovat původ skřeku. Vycházel z míst, kde se nacházel sklad etiket. Obešel jsem ještěřku a horu dřevěných europalet. Sáhnul jsem po klice a cukl jsem sebou, protože v ten samý okamžik zaznělo hluboké vydechnutí, které

následovalo plácnutím a ženským vyjeknutím. Zpozorněl jsem. Dál se ozývalo jen tlumené pomalé hekání. Kliku jsem pomalu pustil a vycouval zpátky. Vlastně je to ještě lepší, než jsem mohl očekávat. Nabyl jsem přesvědčení, že je o našeho nového gólmana dobře postaráno, a šel jsem si za svým zpátky do kanceláře.

~

Jeden, dva telefonáty tiskárnám, nic zajímavého. Že prý by jedna z nich ráda navrhla schůzku na téma prodloužení smlouvy. Paradoxně jsme o to stáli víc my, než oni. Vzhledem k tomu, že kvůli nám museli během posledních dvou let zničit přes padesát milionů etiket, které se pro nás vyrobily, ale nakonec nikdy nespotřebovaly, je to zázrak. K tomu těch pár nevyjasněných nezaplacených faktur... musel jsem jim myšlenku obnovení dodávek do našeho pivovaru paradoxně prodat, přestože jsem nákupčí. Následovala káva na posilnění a protáhnutí se na karimatce, kterou mám vždy po ruce. Rozštěp, pár dřepů, tlesknutí za zády. Vytáhnu dva tenisáky a zažongluju si jednoruč o zeď. Pořád to mám v sobě, musím se pochválit, když to za mě nikdo jiný neudělá. V poslední době mě nikdo za nic nepochválil, ani trenér, ani šéf, nikdo. Pak jsem si během protahování uvědomil, že vlastně dneska jdu na trénink z pozice přicmrndávače. Tak jsem vypnul počítač, do aktovky hodil svoje papíry a šel si vyzvednout z pomyslných jeslí naši hvězdu.

Našel jsem je v obchodě. Aneta měla po zavíračce a já přes výdejové okénko spatřil Garyho, jak tam s ní u kasy sedí na přepravce a lemtají do sebe kávu ze smaltovaných plecháčků. Vtrhl jsem tam jak uragán a zcela záměrně ignoroval jejich dobré rozpoložení a huroňský smích, který řičel přes malou místnuštku. Dělal jsem, že jsem nic neslyšel a Anetě poručil, ať se mladý sbalí, že je Abfahr. Ta se na mě zatrpkle podívala a Garymu na rozloučenou slíbila, že se na něj zítra půjde podívat. Tak dokonce už i ona automaticky očekává, že bude Gary v bráně. Počítá se mnou někdo tady vůbec?

~

Cesta domů byla stejně rychlá jako do pivovaru. Ten balík z Ameriky se celou dobu usmíval jak měsíček na hnoji a měl strašně potměšilý výraz v obličeji. Když si uvědomím, že se ženou máme muchlování jednou za uherský rok, tak mu začínám závidět i to málo, co koitus chvilkově přinese. Hajzl. Celý Frýštejn... co Frýštejn, celý svět mu leží u nohou!

Nesmíte si myslet, že jsem Garyho neměl rád. To vás nechci nechat na pochybách, já totiž Garyho nenáviděl. Opravdu jen z malé části jsem ho nenáviděl kvůli něčemu tak prostému, jako je místo v týmu. To, že mi ten flek nepatří, že o něj mohu kdykoliv přijít, jsem věděl a seč jsem byl legenda místního hokeje, pořád je to jen hokej. Stejně se očekávalo, že to dřív nebo později zabalím. Na Garym mě neštvalo to, že mě posílá do důchodu. Ne, vůbec. Mě štvalo, že mi připomíná vše, co jsem nikdy nemohl mít. Říkáte si asi prachy, věhlas, ženský... možná to. Ne, já mu bez ostychu záviděl mladickou svobodu a neomezené možnosti, které takový člověk má. On je přece jenom pouhá hokejka, navíc vychlastaná troska, zatímco já mám slušné zaměstnání a rodinu. Proč mě do háje hřeje na srdci taková malicherná myšlenka? Roddington měl ohromný potenciál, mega talent, mohl se stát nejslavnějším gólmanem v historii hokeje, kdyby na sobě víc pracoval. Ještě před pár lety jsem v pátek o pracovní době četl oslavné články na internetu a potichu vzdychal nad tím, jaký on je pašák, a že to kluk z podobně velké prdele jako Frýštejn dotáhl daleko. Dnes se Gary asi spokojí s tím, že hraje třetí nejvyšší soutěž v Česku a užívá si chlípné chvíle rozkoše v kamrlíku s místní putkou. Závidím mu snad? Je to skutečně na první pohled tak prosté, jak říká české rčení cosi o koze, co má chcípnout sousedovi? Nebo je to tím, že jsem chtěl mít alespoň o špetku více potenciálu a možná se živit hokejem trvale na plný závazek jako on? Gembl, fet, pití, ženský, tohle přeci nemůže být odměna za úspěch, tak proč mám tyhle výčitky? Byl to Gary a ne já, který se talentem propracoval jako vyjukaný mladík až do New Yorku. Co následovalo poté, je už věc jiná, ale jisté je, že začátek jeho profesionální kariéry nešel pozornosti jiným hokejistům, včetně mě. Při pohledu na jeho statnou

postavu, velkou hrud', atd. si lze snadno představit, že v mládí štípal dříví na topení obří dřevorubeckou sekerou. Takže to celé je asi pohled brankáře, kterému k výhře gratulovali místní věrní frýštejnští, kteří vyvolávali moje jméno po fantastickém tažení krajským přeborem a následným postupem do druhé ligy. Garymu k výhře gratuloval prezident USA. Já oslavoval výhry v místním baru U Maséra. Gary byl v nejdražším baru v Moskvě a rozhazoval rubly ze střechy mezi místní občany. Já jsem dceři koupil kočárek z druhé ruky. Gary si koupil italského sportáka, kterého naboural, a pak si koupil nový.

Teď je to všechno jedno, jsme si rovni ve své zubožené současnosti.

~

Na trénink jsme dorazili s předstihem. V pátek si vždycky nechávám rezervu, když jedu z práce, protože nikdy nevím, jak moc zasekaná je silnice mezi Hrubou Skálou a Frýštejnem. Je tam taková ošemetná křižovatka, na které dlouho stojím i mimo špičku. Navíc tam dali semafor, který svítí červeně, když jedete rychle. Strašně otravná věc, když vás při tom navíc vyfotí radar.

V hlavě se mi přemítaly myšlenky, co to zase bude dneska za trapas, protože jsem čekal, že se náš trenér přetrhne a bude z Garyho jančit nadšením. Tak dlouho vymodlená posila a navíc taková bomba, to musí Šupalovi vybuchnout mozek. Podobně jako když ve mně vybuchlo, jak onehdá ten cucák Šupal před všemi prohlásil, že pivovar Hrubá Skála už není co dříve a že to je obyčejné euro pivo ze samošky. No a ten náš pokus o speciál s názvem „Hard Rock“ je patok, který pijí jen bezdomovci, co neseženou levnější projímadlo.

Přitom nebýt našeho pivovaru, kde on by byl? Byl to náš majitel, který to tady celé vybudoval, aby to před pěti lety prodal Ovsovi za zbytkovou cenu. Byl to náš tehdejší spolumajitel jak pivovaru, tak Faraónů, který přivedl Šupala a dal mu pětiletou smlouvu jako perspektivnímu trenérovi. Petr Sviník, excentrický starý mládenec plný idejí, bohatý restituent z devadesátých let v nadšení koupil rozbořenou barabiznu, kde dříve stál pivovar v majetku šlechtického rodu